

УЗБУДЉИВОСТ НЕОБИЧНОГ
ЦИТАТА И ВРЛИНА ПОСТАВЉАЊА
ДРУГАЧИЈИХ ПИТАЊАУчитељски факултет,
Београд

(Предраг Петровић, *Између музике и смрти: ојледи о модернистичкој поезији*, Београд: Службени гласник, 2016, стр. 216)

Вероватно је једно од дубљих човекових задовољстава испуње-на прилика да се осврне за собом и да у низу прошлих тренутака препозна смисаону линију која дуготрајна залагања веже у целину. Сигурно неслућена, макар не с почетка, таква линија везује огледе о српској поезији Предрага Петровића настале у периоду дугом не толико временски, колико животним развојем и напретком академске каријере аутора – најстарије од њих написао је свеж пост-дипломац Филолошког факултета у Београду, а најновије ванредни професор српске књижевности двадесетог века. Настајали су у периоду од 2002. до 2015. године, упоредо са ауторовим бављењем српском авангардном прозом у претходне две књиге, о приликама у којима се на научним скуповима, најчешће оним Института за књижевност и уметност, поклањала пажња појединачним песничким ликовима. Сада сабрани у књигу од двестотинак страница, петнаест независних есеја књиге *Између музике и смрти*, праћени тек кратком биографском белешком и без „омотача“ који би њихово читање програмирао на било какав начин, нуде мозаични лик поезије српског двадесетог века. Наслов књиге, позајмљен од огледа о Ивану В. Лалићу, поставља координате приступа грађи, али не тематски: узалудно би било трагање за систематским анализама комплекса музике и смрти у Петровићевим студијама. Кључна је реч „између“, у коју су стале све нијансе особености песника, која именује и начин на који појединачни текстови резонују са целином, градећи контекст у коме се преклапа сингуларна упитаност над једним песником, чак песмом или поетичким питањем, са одговорима о општијим менама поезије двадесетог века на српском језику. У том преклапању лежи још једна особина књиге која нема потребу за експлицитним образлагањем – каноничност избора у коме се вредност песника о којима је писано потврђује не околностима настанка рада или личним симпатијама, већ међусобним дозивањем смисла појединачних студија.